

L1 THE ORIGINALS 510 13 april 2015 Arnold Rypens

- Kirsten

2:24 1 **You'll Be Mine** (Dixon) Chess
 HOWLIN WOLF III/9

Dit zijn The Originals bij L1 Radio, voor de tweede week op rij gericht op de song(nalaten)schat van Willie Dixon. *You'll Be Mine* hoort daar ook bij, eentje voor Howlin Wolf in 1961 met vooral blanke covers: Long John Baldry, John Hammond, Dr. Feelgood, Stevie Ray Vaughan én ook T-Rex: hun Jeepster begint *ook* met "You're so sweet, you're so fine". Waar waren we gebleven? Wat horen we al te weten? Dat Willie dit jaar 100 zou geworden zijn had hij geleefd, dat hij groot en sterk was maar misschien ook een beetje *naief*; gewezen bokser, bassist, songschrijver en sterkhouders middels het studiogebeuren bij Chess in Chicago, waar hij in *loondienst* was zonder rechten op het door hem aangeleverde songmateriaal. Welkom opnieuw in die Crazy Mixed Up World.

1:57 2 **Crazy Mixed Up World** (Dixon) Chess
 LITTLE WALTER II/6

Crazy Mixed Up World van Little Walter; *Bo Ramsey* zette dat vooral mooi naar zijn hand achteraf.

Als je optelt wat voor parels Willie Dixon voor dat Chess-label bijgeschreef en de uren optelt dat hij daar in de studio doorbracht is het haast niet voor te stellen dat hij parallel daaraan een dubbelleven moest leiden om rond te komen. Ook *dit* is een Willie Dixon song.

3 **Flat Tyre** (Dixon/Otis) Mercury
 DEL VIKINGS

The Del Vikings voor Mercury in 1958 en *Flat Tyre*, een Coasters-achtig toneelstukje getekend Willie Dixon die in *die* periode zijn wekelijkse, luizige paycheck bij Chess had ingeruild voor een niet nader genoemde bonus bij het concurrerende Cobra Records in the West Side of Chicago.

4	I Can't Quit You Baby	(Dixon)	Cobra
	OTIS RUSH		A5

I Can't Quit You Baby van Otis Rush, in 1956 de eerste single op het Cobra label en al meteen raak. Vooral op lange termijn bleek dit een voltreffer met covers tot bij Led Zeppelin, Buddy Guy en John Mayall (met Mick Taylor). De *South Side* Chicago-sound van bij Chess kreeg er op slag serieuze locale concurrentie bij vanuit de *West Side* en dan nog wel van hun eigen sterhouder in de studio, maar concurrentie is gezond. Hier is *opnieuw* Otis Rush met Willie Dixon-stuff, gecoverd door Eric Clapton. *Groaning The Blues*.

3:02	5	Groaning The Blues	(Dixon)	Cobra
		OTIS RUSH		A13
3:49	6	My Love Will Never Die	(Dixon)	Cobra
		OTIS RUSH		A9

The Originals op het Willie Dixon-spoor met twee extra Otis Rush-titels: Groaning The Blues en My Love Will Never Die, dat laatste gecoverd van Guy Forsyth tot Diamanda Galas. Ook Magic Sam nam dat op, als geen ander de *belichaming* van de West Side Sound of Chicago. Ook *die* nam in zijn veel te korte leven voor Cobra op én Willie Dixon-nummers.

(intro overslaan)

3:25	7	Easy Baby	(Dixon)	Cobra
		MAGIC SAM		B12

Easy Baby, Magic Sam in 1958, jaar waarin de zaken bij Cobra toch niet zo vlot bleken te lopen als bij Chess en waarin Willie Dixon naar die oude stal terugkeerde, zelfs zonder daarom een beter contract te bedingen! Een zwarte in de fifties, zelfs een grote sterke als Willie, had juridisch toen *toch* geen poot om op te staan.

2:51	8	Let Me Love You Baby	(Dixon/Ingram)	Chess
		BUDDY GUY		II/23

Buddy Guy op Chess in 1960, toen een debutant maar die Let Me Love You Baby ging toch maar mooi de wereld rond, getuige covers van Savoy Brown, Jeff Beck, Ronnie Earl en Stevie Ray Vaughan, weer hij. Of Willie Dixon's Chess-nummers van *nà* zijn terugkeer moesten onderdoen voor die van vóór hij naar Cobra verhuisde? De vraag stellen is het antwoord geven met één blik op de titels die *Howlin Wolf* toen van hem kreeg.

2:42	9	Spoonful	(Dixon)	Chess
		HOWLIN WOLF		III/1

Spoonful van Howlin Wolf; "could be a spoonful of everything" en intrigeerde dan ook buitenmatig met covers van Cream, Paul Butterfield, Delbert McClinton, George Thorogood, Q65, Ten Years After, Canned Heat, Ronnie Wood, iedereen dus. De fixatie van rockbands op het repertoire van Howlin Wolf, met name *dat* deel waarvoor Willie Dixon had ingestaan, was geconsolideerd sedert de Stones *hier* een n°1 mee scoorden.

2:23	10	The Red Rooster	(Dixon)	Chess
		HOWLIN WOLF		III/7
2:51	11	I Ain't Superstitious	(Dixon)	Chess
		HOWLIN WOLF		III/8

Howlin Wolf-time in The Originals, na zijn Red Rooster, I Ain't Superstitious; opsommen wie dààr achteraf mee uitpakte en je krijgt de complete Rock 'n' Roll Hall of Fame. De kopie was soms zelfs sterker dan het origineel, getuige de Superstitious-versie van The Jeff Beck Group, even onsterfelijk door Jeff's gitaarriff als door Rod Stewart's vocale uithalen. Rod die zich trouwens al erg vroeg, van bij zijn eerste sessie voor Decca in 1964, tot het Howlin Wolf- & Willie Dixon-repertoire bekeerde. *Just Like I Treat You*.

2:32	12	Just Like I Treat You	(Dixon)	NMC
		ROD STEWART		A7
2:43	13	You Need Love	(Dixon)	Chess
		MUDDY WATERS		III/18

You Need Love, een *cruciale* original van Muddy Waters. Alleen al omdat Led Zeppelin tot een juridisch vergelijk moest worden gedwongen alvorens te dokken voor hun *Whole Lotta Love* rip-off. Kijk en van *die* deal heeft Willie Dixon eindelijk mee mogen profiteren. Het was wel al way in the eighties eer hij zijn bankrekening zag aangedikt worden en wat deed hij met al dat geld? Hij kocht zich het inmiddels leegstaande pand van de Chess studio op #2120 South Michigan Avenue en riep een stichting in het leven om minder begoed bluestalent te steunen!

2:32	14	Bring It On Home	(Dixon)	Chess
		SONNY BOY WILLIAMSON		III/19
2:44	15	Dead Presidents	(Dixon)	Chess
		LITTLE WALTER		III/20

Na *Bring It On Home* van Sonny Boy Williamson (waarmee ook de *laatste* ronkende Chess bluesnaam met Willie Dixon-stuff wordt gelinkt), *Dead Presidents* van Little Walter (gecoverd door The J Geils Band). Gaat trouwens niet over *neergekwalde* exemplaren, wel over de presidenten wier beeltenis dollarbriefjes & muntstukken tooien. Daarmee zitten we in 1963 toen er bij Chess nog ruimte was voor één grote naam extra. Koko Taylor.

2:43	16	Don't Mess With The Messer	(Dixon)	Chess
		KOKO TAYLOR		IV/7

Koko Taylor met Buddy Guy en Matt Murphy op gitaar in alweer een Willie Dixon-nummer (what else?): *Don't Mess With The Messer*. Hijzelf zou dat later coveren op zijn Grammy Award winning laatste cd Hidden Charms.

Wat kunnen we op de valreep *nog* meegeven over Willie? Dat hij een uitgesproken pacifist was - sterker: hij deserteerde tijdens het Korea conflict. Nam in 1971 op zijn eigen label Yambo een solo-lp op onder de titel Peace? (met een vraagteken achter). Daarop *nog* een nummer dat op Hidden Charms terugkwam én door Jack Bruce is gecoverd: *Blues You Can't Lose*.

17 **Blues You Can't Lose** (Dixon) Yambo
 WILLIE DIXON L123a

Blues You Can't Lose en zo hoorden we aan het slot van *zijn* veertiendaagse Willie Dixon zelf met een Original; (er staan er trouwens *meer* op zijn Peace-album, *I'm Wanted* bv., werd het titelnummer van een *George Thorogood*-lp).

EINDAFK.

Wat restte hem nog verder dan zijn *autobiografie* te schrijven (I Am The Blues) en wat rest *ons* nog verder dan vast te stellen dat we zijn meest toepasselijke Originals-titels niet eens gebruikt hebben: You Can't Judge A Book By Its Cover en What Came First: The Egg Or The Hen?

2:24 18 **What Came First: The Egg Or The Hen** (Dixon) Chess
 KOKO TAYLOR IV/16